

Реквием за моето село Патреш

Там в едно красиво село Патреш,
ако искаш можеш да отидеш и пеш.
Там са се родили моят дядо и татко
и дом са построили.
Тази къща не е чак толкова голяма,
но събира сърцата не на
двама от нашия род,
а хич не са малко народ,
и на приятелите да са живи и здрави,
и на дечицата, които обичат да играят,
и кой къде намери да се катери.
Всеки иска под орехите,
столетниците да се гушне,
да послуша вятъра как шушне.
Да полети по поляните нощем,
да броим звездите
и да ни летят мечтите,
там горе до космоса дето
от обич ми олеква телцето.

Ох, колко е сладко,
в къщата на татко.
Да подремнем,
да си починем,
а на сутринта
слънцето да посрещнем
боси в тревата
и да викнем с цяло гърло:
„Обичам те бащина къща!”
Ехото като че ли ни
прегръща и отвърща:
„Обичам те бащина къща!”.

Христия Маринова Радова